

Hoge Raad der Nederlanden

Derde Kamer

nr. 27.361

21 augustus 1991

PdM

Arrest

gewezen op het beroep in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 7 februari 1990 betreffende na te melden navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting.

1. Aanslag en geding voor het Hof.

Aan belanghebbende, die aanvankelijk in de inkomstenbelasting voor het jaar 1980 was aangeslagen naar een belastbaar inkomen van f 18.734,--, is de onderwerpelijke navorderingsaanslag opgelegd naar een belastbaar inkomen van f 78.419,-- met een verhoging van de nagevorderde belasting van 100 percent, van welke verhoging door de Inspecteur geen kwijtschelding is verleend.

Belanghebbende is tegen die navorderingsaanslag en het besluit geen kwijtschelding te verlenen in beroep gekomen bij het Hof, dat die aanslag heeft verminderd tot een naar een belastbaar inkomen van f 72.399,-- onder handhaving van het kwijtscheldingsbesluit.

2. Geding in cassatie.

Belanghebbende heeft tegen 's Hofs uitspraak beroep in cassatie ingesteld en daarbij twee klachten aangevoerd.

De Staatssecretaris van Financiën heeft bij vertoogschrift het cassatieberoep bestreden.

3. Beoordeling van de klachten.

3.1. De eerste klacht stelt de vraag aan de orde of een navordering rechtvaardigend nieuw feit aanwezig was. Het Hof heeft vastgesteld dat belanghebbende voor zijn aangifte inkomstenbelasting 1980 een nieuwe accountant heeft ingeschakeld en de aangifte en jaarstukken door accountantskantoor B heeft laten verzorgen en dat de aangifte en de daarbij behorende jaarstukken een verzorgde indruk maken.

3.2. Op grond hiervan heeft het Hof geoordeeld onder meer, dat de Inspecteur bij de aanslagregeling erop mocht vertrouwen dat de bijgevoegde jaarstukken zouden aansluiten bij de onderliggende bescheiden van de administratie van belanghebbende en dat de Inspecteur daarmee geen blijk heeft gegeven van een gemis aan zorgzaamheid bij het controleren van de ingediende aangifte, zoals deze redelijkerwijs van hem, met het oog op de aard van de aan de Inspecteur ten behoeve van de aanslagregeling aan hem opgelegde taak, moet worden verwacht, en dat daaraan niet afdoet de wetenschap bij de Inspecteur van de gebreken in de aangifte van voorafgaande jaren, daar het Hof aannemelijk acht dat de Inspecteur bij de aanslagregeling van mening was dat aan deze gebreken een einde was gekomen door het inschakelen van een nieuwe, door de Inspecteur als deskundig aangemerkte, accountant. Hieraan heeft het Hof de gevolgtrekking verbonden dat de ontdekking van de onjuistheden in de aangifte in september 1986 een nieuw feit vormt, dat het opleggen van een navorderingsaanslag rechtvaardigt.

3.3 De klacht keert zich tevergeefs tegen 's Hof's vorenbedoelde oordelen en de daarop steunende gevolgtrekking, nu deze oordelen en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen geen blijk geven van een onjuiste opvatting omtrent het bepaalde in artikel 16 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, en zijn verweven met waarderingen van feitelijke aard, zodat zij voor het overige in cassatie niet op hun juistheid kunnen worden getoetst, terwijl zij ook niet onbegrijpelijk of anderszins ontoereikend zijn gemotiveerd. De klacht treft derhalve geen doel.

3.4. De tweede klacht behelst dat de verhoging tot een te laag bedrag werd kwijtescholden, in welke klacht gelezen dient te worden dat het Hof ten onrechte het kwijtscheldingsbesluit van de Inspecteur heeft gehandhaafd.

Voor deze klacht wordt geen grond aangevoerd. De Hoge Raad is ook ambtshalve niet gebleken van een grond die moet leiden tot cassatie.

4. Beslissing.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is gewezen door de raadsheer Van der Linde als voorzitter, en de raadsheren Korthals Altes en De Moor, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier Van Hooff, in raadkamer van 21 augustus 1991.

Van de beslissing omtrent de verhoging wordt mededeling gedaan ter openbare terechtzitting van 18 september 1991.

Van Hooff

Van der Linde